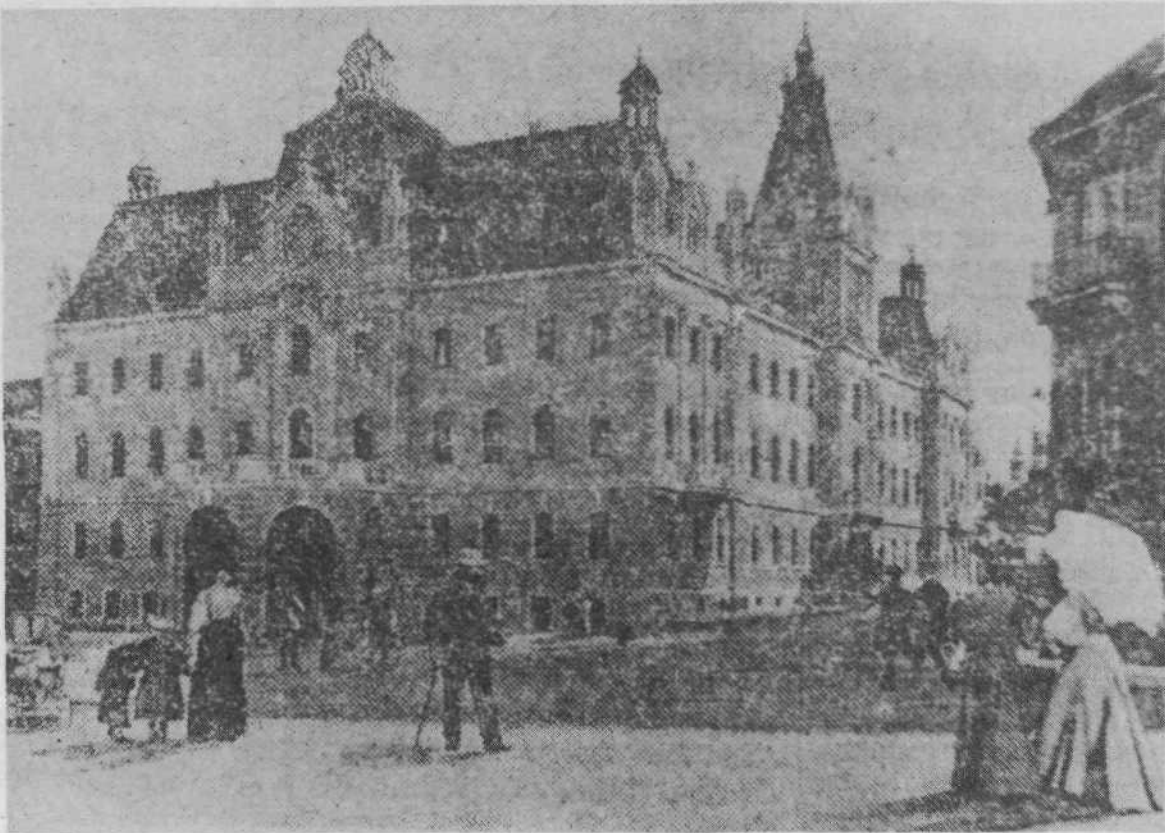

LJUBLJANA, KI JE NI VEČ

Deželni dvorec

Po štirih letih dela so leta 1908 dogradili Deželni dvorec. Obdan je bil z vrsto renesančnih stolpičev, ti pa so bili obteženi z grbi vseh kranjskih mest in trgov. Okolico so imenovali Dvorni trg.

Leta 1929 so okolico univerze spremenili po Plečnikovi zamisli. Ob 50-letnici univerze so pred poslopjem odkrili kip Josipa Plemlja, prvega rektorja ljubljanske univerze. Nekdanje mogočno sprehajališče pred univerzo pa je danes prenatrpano parkirišče.

Andrej Selan

Morda vas zanima...

kako je v preteklem letu delovala skupna komisija podpisnic samoupravnega sporazuma o štipendiranju iz združenih sredstev v naši občini?

Nas, štipendiste, vezane na te, tako imenovane socialne štipendije njeno delo zelo zanima. V šolskem letu 76/77 nas je bilo tako štipendiranih 488 v občini Center. 117 nas je bilo vezanih izključno na to štipendijo, ostalim pa je socialna štipendija pokrivala razliko med kadrovsko in življenjskim minimumom.

Jeseni 76-tega leta je bila 6. seja Republiške skupne komisije podpisnic Samoupravnega sporazuma o štipendiranju, ki je s svojimi, ogorčenje vzbujajočimi sklepi, marsikaterega štipendista spravila ob štipendijo iz sklada združenih sredstev, večini tistih pa, ki so še ostali na seznamih, občutno oklestila že tako majhen mesečni proračun. Naša občinska komisija se je v tej vihri hrabro držala – štipendije so se znižale v skladu z dogovorom, vendar pa se je potrudila in vozila kar je najbolje mogla med čerami republiških sklepov in razpoložljivih finančnih sredstev.

Kmalu potem, ko se je pokazala očitna potreba revidirati obstoječi družbeni dogovor in samoupravni sporazum o štipendiranju, je tudi izvršni odbor naše skupne komisije za štipendiranje obravnaval pomankljivosti obeh samoupravnih aktov. Predvsem splošni predlogi, ki jih je prispeval k razpravi, se mi zde izredno tehtni. Naj jih navedem:

- k prošnji za socialno štipendijo bi se moralo priložiti mnenje socialnega skrbstva in mnenje KS;
- opredeliti se mora odgovornost delegatov ZSMS v organih skupščine občine pri oblikovanju štipendijske in kadrovske politike;
- izdelati bi se morala pravila o delu in pristojnosti izvršnega odbora in odbora za samoupravno kontrolo pri skupščini podpisnikov družbenega dogovora in samoupravnega sporazuma o štipendiranju;
- zagotoviti je potrebno, tudi s sankcijami, če ne gre drugače, obvezne prijave ka-

drovskih štipendij in potreb po njih, najkasneje do konca aprila vsakega leta ustrezni službi skupnosti za zaposlovanje.

To so le nekatere pripombe izvršnega odbora, so pa izredno pomembne. Pri kadrovske štipendijah se vse premalo upošteva socialni vidik. Prednost bi morali imeti štipendisti s slabšim socialnim položajem, socialne štipendije pa naj bi v glavnem izravnale razliko med kadrovsko štipendijo, dohodki staršev na družinskega člana in življenjskim minimumom. Sklad združenih sredstev je sedaj še vedno preobremenjen, njegov smisel in namen pa ni štipendirati čimveč ljudi temveč izravnati razlike v štipendijah in predvsem voditi neko splošno kadrovsko politiko v občini ali vsaj imeti nad njo pregled. To pa brez rednega javljanja potreb in razpisanih štipendij ne gre. Prav tako je nevzdržno, da na Zavodu za zaposlovanje izvedo o razpisanih štipendijah večinoma iz časopisnih objav.

Drugi sklop problemov pa zadeva samoupravno organiziranost štipendijske politike. Družbeni dogovor o oblikovanju in izvajanju te politike ni ustrezen. Osnutek predloga sprememb in dopolnitev (še dobro, da ni osnutek predloga za osnutek predloga, ker sprejetja sploh ne bi dočakali) se vleče, radira in popravlja na republiški skupni komisiji že nekaj mesecev, pa so vseeno prišli šele do 8. ali 9. člana (od 41).

Obenem se pojavlja nujnost večjega stika s štipendisti na ravni občine. To, da so posredno zastopani preko ZSMS v občinski skupščini ni praktično nič. Osnovati bi se morala skupnost, zveza ali odbor štipendistov ali kaj drugega, kar bi lahko aktivno in stalno sodelovalo s skupno komisijo podpisnic samoupravnega sporazuma o štipendiranju v občini.

Bogdan Jugovič

Obisk slovenskih otrok iz Winterthura v Ljubljani

Na podlagi prijateljskih odnosov med občino Ljubljana Center in SPD Triglav iz Winterthura, so našli tudi otroci tukajšnjega slov. odd. JDS nove prijatelje, učence ljubljanske osemletke Dr. Jože Potrč. Najprej so se spoznavali pismeno, lani pred novim letom so se nekateri prvič tudi videli, letos v oktobru pa nam je uspelo uresničiti veliko željo: da bi se naši otroci vključili v slovensko šolanje v domovini za teden dni; stanovali pa naj bi pri svojih »prijateljskih«.

Starši so nama zaupali svoje otroke in v soboto, 9. oktobra zvečer, smo odpotovali iz Züricha. Se prisrčen pozdrav, nekaj fotografskih posnetkov, ... in vlak je potegnil. Čeprav vsi razburjeni od pričakovanja, kaj bo jutri, smo kmalu zaspali. Zbudili smo se na Jesenih. Ah, Slovenija! »Hura!« so

vzklikali vsi v en glas. Bolj smo se bližali Ljubljani, večje je bilo veselje otrok. Sprejem na železniški postaji je bil nepozaben: pričakali so nas direktor šole, tov. Simić, tovarišice Železnikova, Štrausova in Mlakarjeva, ter starši, ki so male »winterthurske Slovence« sprejeli v varstvo in oskr-

bo. Po kratkem razgovoru smo se razšli.

Naslednji dan so pričeli otroci s poukom, medve pa sva se sestali z njihovimi učiteljicami. Ko sva v odmoru spraševali naše šolarčke, kako se kaj počutijo, sva slišali: »Dobro! Prima! Odlično!« Kot da se poznajo že leta, so se razumeli.

V sredo so nas naši gostitelji popeljali na celodnevni izlet. Pot nas je najprej zanesla v Škofjo Loko. Tu nas je čakal kustos škofjeloškega muzeja. Popeljal nas je po starem delu mesta in nam pripovedoval o njegovem nastanku in razvoju. Ko smo prehodili dobršno število stopnic, smo se znašli pred vhodom v stari grad, kjer je sedaj muzej. Ogledali smo si ga od zunaj, še temeljiteje pa vse bogastvo in najstarejših časov pa vse do tja, ko je tudi

Škofja Loka postala zopet svobodna.

Po majhnem okrepčilu smo se odpeljali do Dražgoš, kjer smo se povzpeli na vrh spomenika padlim žrtvam v slavni dražgoški bitki. Tovariš iz Škofje Loke nam je s svojim pripovedovanjem tako približal dogodke izpred skoraj 36 let, da prav gotovo ni bilo nikogar med nami, ki bi ne spoznal resnične veličine ne le dogodka, temveč predvsem vseh, ki so se tedaj borili za svobodo in pravice našega naroda.

Po slikoviti Selški dolini smo se prek Škofje Loke pripeljali do Vrbe, kjer smo si ogledali rojstno hišo našega velikega pesnika Franceta Prešerna.

Čas je mineval hitreje, kot smo želeli, zato nismo mogli obiskati tudi Doslovč, kakor

smo načrtovali. Pač pa smo se ustavili še na Bledu, kjer smo občudovali lepoto kraja, jezera in okolice; skoraj enako pa so nas navdušile odlične »kremšnite«. Kljub rahli utrujenosti smo se s pesmijo vrnili zelo srečni v Ljubljano.

V četrtek popoldne smo odšli v Pionirsko knjižnico. Razkazala nam jo je tovarišica Kobetova. Imeli smo občutek, da bi se marsikateri otrok prav rad še dalj časa zadržal v njej, ker ga je pritegnilo vse: izbira, število in pestrost knjig. Prejeli smo tudi knjižna darila, ki jih bomo prav gotovo vsi vedno znova jemali v roke. Na koncu smo se kar precej časa zadržali v kletnih prostorih knjižnice, kjer deluje modelarski krožek. Tovariš Tršar je razložil potek modeliranja iz osnovnega materiala – gline in vsak je smel vzeti kepo v roke. Pa kaj, ko nas je spet

Množičnost tako in drugače

V dokumentih, ki jih je pred skoraj tremi leti sprejela skupščina telesne kulturne skupnosti SR Slovenije v Portorožu in so povsem določila opredeljevali stališče in sklepe republiške konference SZDL o nadaljnjem razvoju slovenske telesne kulture, je izredno določeno in natančno opredeljen razvoj vrhunškega športa in posebej razvoj množičnosti ter športne rekreacije. V dokumentih je tudi jasno in nedvoumno zapisano, da je potrebno za množičnost nameniti najmanj 50 odstotkov vseh zbranih sredstev.

Ko sedaj ocenjujemo uresničevanje sprejetih dokumentov, ne moremo mimo dejstva, da je bilo za razvoj množičnosti storjenega mnogo premalo, predvsem pa se občinske telesnokulturne skupnosti niso držale določila o višini sredstev za množičnost. Vsekakor ni naključje, da so na zadnji seji skupščine republiške telesnokulturne skupnosti spregovorili tudi o tem vprašanju, da je med prednostnimi nalogami za prihodnje obdobje na prvem mestu prav resničen razvoj množičnosti, sprejeli pa so tudi sklep, da bodo preverili, kako v posameznih občinah uresničujemo določila o višini sredstev za množičnost.

Resnici na ljubo je sicer potrebno povedati, da so marsikje enačili množičnost s športno rekreacijo in da marsikomu še danes ni jasno, kaj sploh je množičnost. Vsekakor o pravi množičnosti za sedaj še ne moremo govoriti, saj se po ugotovitvah Centra za raziskavo javnega mnenja ukvarja z redno telesnokulturno dejavnostjo le 10 odstot-

kov odraslih Slovencev, od tega le en odstotek žensk. Mimo tega je v 50 odstotkih sredstev, ki so namenjena za razvoj množičnosti, všteto tudi ustvarjanje pogojev za razvoj množičnosti, kar pomeni, da se del sredstev nameni za izgradnjo in vzdrževanje športnih objektov ter izpopolnjevanje strokovnih kadrov, kar je osnovni pogoj za nemoten razvoj.

Prav gotovo tokrat vse ne bo smelo ostati le pri lepih besedah in obljubah. Ni dovolj, če kritično ugotovimo, da smo premalo skrbeli za razvoj množič-

nosti, čeprav bi to lahko opravičili z izgovorom, da je vsak začetek težak. Prav gotovo tudi ne bo dovolj, če bomo samo sprejeli sklepe, da bomo več pozornosti posvečali razvoju množičnosti, pri tem pa ne poiskali vseh možnosti, da bi telesno kulturo resnično približali vsakomur. Pri tem bodo morale več storiti občinske telesnokulturne skupnosti in zveze telesnokulturnih organizacij in poiskati način ter take oblike telesnokulturnega udejstvovanja, ki bodo dostopne delovnim ljudem, občanom in mladini ter še posebej ženskam.

Mimi Vončina

Zmaga tehnike

V organizaciji zveze telesnokulturnih organizacij Ljubljana Center se je končala trim košarkarska liga skupina B. Po pričakovanju je zmagovalo moštvo Tehnike, ki je v enajstih tekmah zabeležilo le en poraz. Na drugem mestu je moštvo RTV, ki je v tekmovanju osemkrat zmagovalo in trikrat doživelo poraz. Tudi tretjeuvrščena Avtotehna ima le tri poraze, vendar slabšo razliko v koših od košarkarjev RTV. Metalka in Vega sta štirinajstkrat poraženi zapustili igrišče in sta s štirinajstimi točkami na četrtem oziroma petem mestu. Košarkarji Pavliha so šestkrat zmagovali in petkrat izgubili, medtem ko je moštvo Tiskarna Ljudske pravice zmagovalo le petkrat. V spodnji polovici je na osmem mestu z osmimi točkami moštvo PTT, na 9., 10. in 11. mestu pa so s po tremi

zmagami, osmimi porazi in šestimi osvojenimi točkami moštva Narodne banke, Kartonaže in Dnevnika. Na zadnjem mestu pa je Kompas, ki je na tekmovanju le dvakrat zmagoval. Zadnji trijeuvrščeni bodo prihodnje leto tekmovali v skupini C, ki je kakovostno slabša od skupine B.

Rezultati zadnjega, 11. kola: Tiskarna Tone Tomšič – RTV 0:20, Tehnika – PTT 20:0, Kompas – Metalka 37:44, Kartonaža – Vega 0:20, Pavliha – Narodna banka 39:10, Avtotehna – Dnevnik 49:20.

KONČNA LESTVICA:

1. Tehnika	11	10	1	383:232	20
2. RTV	11	8	3	292:203	16
3. Avtoteh.	11	8	3	393:311	16
4. Metalka	11	7	4	307:246	14
5. Vega	11	7	4	334:276	14
6. Pavliha	11	6	5	293:277	12
7. Tiskarna					
Tomšič	11	5	6	289:279	10
8. PTT	11	4	7	239:324	8
9. Narodna					
banka	11	3	8	227:299	6
10. Kartonaž.	11	3	8	224:308	6
11. Dnevnik	11	3	8	234:337	6
12. Kompas	11	2	10	269:375	4

M. V.

Najmlajši na drsalkah

Akcija 1000 drsalk je vsaj v občini Ljubljana Center naletela na velik odmev, saj so se je vso zimo udeleževali predšolski otroci iz vseh občinskih vzgojnovarstvenih zavodov. Po končani akciji so posamezni VVZ izvedli interno tekmovanje, ki je bilo hkrati izbirno za sodelovanje na občinskem prvenstvu v drsanju. Na občinsko prvenstvo v drsanju se je uvrstilo po pet deklic in pet dečkov iz vsakega vzgojnovarstvenega zavoda v občini.

Pretekli teden pa je ob sodelovanju HDKK Olimpija zveza telesnokulturnih organizacij Ljubljana Center organizirala občinsko prvenstvo v drsanju za VVZ. Na tekmovanju so sodelovale reprezentance štirih VVZ iz občine. Najmlajši so tekmovali v hitrostnem drsanju in premagovanju ovir, kar so hkrati naloge v tekmovanju za športno značko.

M. V.

Razredi in katalogi

Nasi predniki so trpeli in nekateri so se tudi borili za brezrazredno družbo. Zato jih je že stara gnla Jugoslavija v svojih cvetočih kapitalističnih časih vodila v posebnem katalogu ter se jih ob vsaki najmanjši demonstraciji ali sestanku takoj spomnila.

Tako so mamo in očeta zavedli na magistratu v poseben katalog, jima dali vstopnico za prvorazredno skupno življenje. In ko sem se iz te zveze rodil, so me kot dojenčka prve klase takoj zapisali v seznam ter določili, koliko dinarjev otroških doklad, kot smo jih tedaj imenovali, pripada zato ljubečim me sorodnikom. Ekonomsko sem že bil upravičen do obstoja in sem lahko podpiral naš plačilni sistem.

Leta so potekala, sprejemali smo nove zakone, razveljavljali stare, toda pravilo, da mora vsak v šolo, je bilo močnejše od vseh zakonov. Kljub zatrditvam, da sem že čisto dovolj šolan, sem bil s silo priveden in vnesen v seznam prvega razreda ter v nov katalog – redovalnico.

Tu se je začel moj propad, saj sem od prvega razreda padel v osmi, pa so bili kljub temu vsi zadovoljni. Nato so me potrepljali po rami in znova sem bil v prvem razredu in v novi redovalnici, kjer so kot labodi plule ocene raznih velikosti. Preživel sem. In sklenil, da bom v bodoče samo še združeval delo, ne pa več obupaval nad razredi.

Minevala so leta, večala se je plačica in nasmešek za šefa, skratka, zaziban kot v ugodne sanje sem prekomercializiral mnoge pomladi. Iz ljubega miru, ki so ga motile le kakšne uvozne prepovedi, so me začele prebujati čudne, grozljive, pa tudi neznane besede: plačilo po delu, učinek, ekonomičnost, ocenjevanje, zakon ta, zakon on, roki gor, roki dol. Kot včasih sem tudi tedaj prikimal, saj sem razumel, da bo veliko novega papirja in to je vedno dobro, saj se potem nihče ne utegne ukvarjati z ljudmi.

Vendar, ne da bi se dobro zavedel, sem sprejel pravilnik o merilih za delitev, o delitvi dohodka in osebnega dohodka in cel kup spremljajočih katalogov in drugih samoupravnih aktov.

Tu se moja pripoved konča. Ali pa začenja. Kajti sedaj sedim pred kupčkom papirja in ugibam, ali sem morda razvrščen kot OPERATIVNA OBDELAVA POSLA SREDNJE TEŽAV. NALOG, ali je moj znanec morda PRIPRAVA LADIJSKEGA IN SUHOZEM. TRANSP. SKLADIŠČENJA IN CARIN. TOVORA V LUKI, za našo tajnico pa že vem, da je samo PREVZEM. EVIDENTIR. IN ODLAG. DOKUMEN. TER PISANJE DOKUM. IN DOPISOV.

Če morda komu ni jasno, ga lahko takoj razsvetlim, da se delež iz naslova znižanja stroškov komercialne delovne enote izračuna po naslednji formuli:

$$\frac{USP\ t}{stroški\ t} - \frac{USP\ p}{stroški\ p} \times USP \times 0,1$$

in da je končni rezultat merljiv v sedmih kategorijah s skupno 32 razredi.

Sedaj, ko to citam in se zapletam v vijuge členov in paragrafov, ki imajo to značilnost, da so oboji preluknjani, šele počasi doumevam zagnanost mojih prednikov za odpravo razredov. Toda, ko sem se hotel v podjetju, oprostite, v delovni organizaciji v sestavi sestavljene organizacije združenega dela še jaz boriti za to, so mi takoj odgovorili, da tega ni v opisu mojih del in nalog, naj zato misel opustim, ker ne spada v noben – razred.

Borut Slokan

Novejša Stara Ljubljana

Obnova Stare Ljubljane je končno le v teku. Kot so nam namreč povedali na samoupravni interesni stanovanjski skupnosti občine Ljubljana Center, so s prvim delom obnavljanja starih zgradb na Starem trgu številka 6 in Gornjem trgu številka 9 in 11 že končali. Ker so omenjene zgradbe pod zaščito spomeniškega varstva, so jih v prvi fazi prepustili strokovnjakom regionalnega zavoda za spomeniško varstvo iz Ljubljane. Le-ti so skupaj z delavci gradbenega podjetja Vegrad iz Velenja že opravili tako imenovana raziskovalna dela, sanirali so zidove in porde, vstavili statične sonde in popisali stare instalacije. Pri tem so odkrili več spomeniško pomembnih obokov, oken in drugih odprtih, medtem ko so novejšo prizidke porušili, da bi stavbe dobile prvotno podobo.

Pred tednom dni pa so se še domenili, da bodo idejne projekte za dokončno ureditev stavbe na Starem trgu št. 6

izdelali do konca marca, za ostali dve zgradbi pa najkasneje do 25. aprila. Tako naj bi v zgornjih prostorih uredili stanovanja, v kateri se bodo vselili stanovalci iz hiš, ki bodo prišla na vrsto za prenoval kasneje, so je pa še kako potrebna, saj imajo v nekaterih še suha stranišča. V pritličju bodo poslovni prostori. Na Starem trgu št. 6 so sprva nameravali urediti kavarno. Toda v razpravi so se krajani Stare Ljubljane odločili za manjšo samopostrežno trgovino, saj v tem predelu primanjkuje trgovin.

Prenova pa ni ravno poceni način urejanja novih stanovanj in poslovnih prostorov. V stare zidove gre namreč veliko denarja, instalacije je potrebno polagati na novo, ob vsem tem pa upoštevati še stroge zahteve spomeniškega varstva. Zato ne bodo ta stanovanja nič cenejša, kot bi bila v novih blokih.

Andrej Selan

priganjal čas; tako so ostali za nami le nedokončani izdelki.

Poslednji dan pouka – petek. Spet smo se našli isti kot v začetku tedna. Izmenjali smo vtise, načrtovali za naprej, saj bomo prihodnjič, verjetno enkrat v februarju, mi, ki živimo v Švici, sprejeli naše gostitelje v goste. Sredi pogovora so nas zmotili otroci, ki so kar prehiteli v pripovedovanju, kako je bilo v Zavarovalnici Sava, kamor so bili povabljeni. Lahko so povedali vse, kar jim je prišlo na misel, prepevali so pesmice, ki so se jih naučili v slovenski in švicarski šoli in – dobili so tooooooiko daril! Vendar so se vsi prav radi vrnili v razrede k zadnji uri skupnega pouka.

V soboto, 15. oktobra, smo se zopet zbrali na istem mestu, kjer smo se srečali pred nekaj manj kot enim tednom. Nas odhajajočih je bilo osem; pospremljo pa nas je šestintrideset dobrih prijateljev. Nisva jih šteli, a naslednji dan, ko smo že prestopili švicarsko mejo, naju je eden pot-

nikov vprašal, koliko da imava otrok, ko nas je pa pozdravljalo toliko »sorodnikov«.

Nisva na dolgo in široko razlagali, kako je v resnici; a zakaj tudi? Ta opazovalec je spoznal bistvo: pospremlili so nas ljudje, ki nas imajo radi, pospremlili so nas NAŠI DOBRI LJUDJE. Ti otroci, ki so bili v gosteh, bodo odslej imeli prav gotovo bolj stvarno predstavo o domovini; ne bo jim pomenila več samo babico, dedka, tete, strice in morja ali gora za dva ali tri tedne v letu. Četudi ne popolnoma zavestno pa se bodo vedno znova spominjali vsega: ljudi, lepote pokrajine, načina – odnosa – učiteljev v šoli in s pomočjo vsega tega prav gotovo najosnovnejšega: tu so doma, sem bodo lahko vedno prihajali, bodo vedno dobrodošli in našli bodo vso prijaznost, pomoč in ljubezen, ki jim bo pomagala premostiti neizogibne težave.

Barbara Smrekar
Breda Tušek,
Winterthur,
Švica

LISTINA O POBRATENJU

Pionirji bodo obiskali pionirje v Winterthuru

Občinska konferenca SZDL in občinski svet zveze sindikatov Ljubljana Center ter planinsko društvo Planika iz Winterthura imajo dobre stike, tako da so že podpisali sporazum o sodelovanju. To prijateljstvo pa se je razširilo tudi na druga področja. Slovenski otroci iz Švice so lani že obiskali svoje vrstnike iz OŠ dr. Jože Potrč. Teden dni so preživeli na domovih slovenskih pionirjev in obiskovali pouk skupaj s svojimi ljubljanskimi prijatelji. Da bi to sodelovanje in prijateljstvo bilo še tesnejše, bo 9. aprila odpotovalo v Švico devet pionirjev pionirskega odreda OŠ dr. Jože Potrč. Tudi njih bodo sprejele v svoje domove slovenske družine.

V tem tednu, ki ga bodo pionirji pionirskega odreda na OŠ dr. Jože Potrč, preživeli v Švici, bodo imeli dovolj časa za igro, pogovore in izlete s svojimi prijatelji. Pripravili pa bodo tudi

slavnostno prireditev s pestrim kulturnim sporedom in ob navzočnosti članov planinskega društva Planika, staršev in slovenskih in zamejskih pionirjev podpisali listino o pobratenju. Pionirji slovenskega oddelka Jugoslovanske dopolnilne šole Todorovski Hristjan Karpoš iz Winterthura in pionirski odred dr. Jože Potrč se bodo obvezali, da bodo še naprej razvijali sodelovanje, krepili medsebojne stike, utrjevali domovinsko zavest in skupno načrtovali uresničevanje nalog in programa Zveze pionirjev Jugoslavije. Ob tej priložnosti bodo sprejeli pionirje iz Winterthura tudi v podmladek Rdečega križa.

Med obiskom se bodo pogovorili o konkretnih nalogah in nadaljnjem delu. Obojestranska želja je, da bi se pionirji iz Winterthura povezali s Pionirskim listom in skušali svojim slovenskim sovrstnikom prikazati svo-

je življenje in delo v Švici. Verjetno se bo delegacija slovenskih pionirjev iz Winterthura udeležila zbora pionirjev, ki bo 18. junija v Murski Soboti, vključili pa se bodo po vsej verjetnosti tudi v akcijo zbiranja prispevkov za gradnjo doma slovenskih pionirjev v Dolenjskih Toplicah.

Zaželimo jim srečno pot, prijetno bivanje in da bi postali resnični prijatelji.

A. V.

**dopisujte
v
dogovore**